

Când "Astăzi" devine "Mâine"

Mary Jane Ponten

Traducerea și adaptarea: Daniela Pătru

CUVÂNT ÎNAINTE

Momente de la miezul nopții

cÎn viața fiecărui om care trăiește ”în afara normalității”, licărirea aceea de speranță – ”jucăria” care ți-a fost luată într-o secundă, înțeleasă acum ca primul tău efort de coordonare; sunetul mutilat care apare la primul tău efort de a vorbi – aceste încercări privite în retrospectivă pot fi văzute ca ”momente de la miezul nopții”.

Această carte nu trebuie înțeleasă ca autobiografie, nici ca o carte de lectură sau ca un manual despre cum să ai grijă de tine sau despre cum să te ajuți singur în cazul în care ai paralizie cerebrală. Este o colecție de gânduri și idei culese din viața și experiența mea. Am încredere că va fi o încurajare pentru adolescenții cu paralizie cerebrală sau cu orice alte probleme de dizabilitate, precum și pentru părinții acestor copii și tineri.

Gândurile din această carte sunt ordonate după subiecte, nu cronologic.

Dacă părinții mei ar fi putut adăuga o notă aici, sunt sigură că ar fi fost una de încurajare pentru tine; ți-ar fi spus să găsești cea mai bună rețea de sprijin, să asculți ceea ce-ți spune, apoi să-ți asculți mereu propria inimă.

Speranța mea este ca tu să găsești binecuvântare, mângâiere și încurajare în paginile care urmează.

După realizarea a ceea ce poți face, vei fi găsit acel ”mâine” pe care îl aștepti demult; iar ”astăzi” va fi devenit promisiunea zilei de mâine.

Mary Jane Ponten

CUPRINS

1.	De ce eu? De ce nu eu?.....	4
2.	Râzi puțin, poate de tine însuși.....	7
3.	Bine, Minuat și Perfect.....	10
4.	Eu, acceptându-mă pe mine.....	13
5.	Vrei să vorbești despre frustrare?	16
6.	Zona de confort.....	18
7.	Povești de groază.....	20
8.	În trecere.....	23
9.	Este o chestiune de familie.....	25
10.	Sfârșitul pe viu.....	27
11.	Avantajele unei femei.....	30
12.	”Mâine” a sosit.....	32
13.	A urmat China	35

Traducerea și adaptarea: Daniela Pătru

© Mephibosheth Ministry, USA, 2008

CAPITOLUL 1

New photo caption

New photo caption

De ce eu? De ce nu eu?

Probabil că întrebarea care este cel mai des adresată, grăită cel mei puțin, și căreia rareori i se găsește răspuns este ”De ce eu?”. De ce mi s-a întâmplat mie acest lucru? Sunt cumva pedepsit(ă)? Au fost părinții mei niște oameni răi? De ce m-am născut cu această dizabilitate? De ce eu? Nu i se putea întâmpla altcuiva la fel de ușor? De ce nu i s-a întâmplat altcuiva?

Este cea mai mare întrebare pe care ți-o vei fi adresat vreodată sau cu care te vei fi confruntat vreodată și căreia cel mai greu îi vei fi găsit un răspuns. Doctorul meu mi-a spus mereu că a fost

un accident, o eroare a naturii. Pur și simplu se întâmplă uneori. Acest răspuns mi-a fost suficient la început. După o vreme, răspunsul a devenit nesatisfăcător; nu era un răspuns logic, cu siguranță.

Mă întorc la vremea când eram copil în creștere, când părinții mei se învinuiau reciproc pentru că aveau un "copil diform". În acea vreme, una din două familii se despărteau din cauza învinuirilor înainte ca acel copil să împlinească cinci ani.

Din fericire, noi am rezistat mult mai mulți ani. Părinții mei au ajuns în punctul în care nu se mai învinuiesc reciproc pentru că li s-a născut un copil cu paralizie cerebrală. Dar încă se mai întreabă de ce! Și noi, copiii fiind, ne auto-adresăm aceeași întrebare.

Eu nu sunt medic, dar știu că nu există un răspuns cert la această întrebare. Cel mai adesea, nu știm cauza exactă a afecțiunii. Printre răspunsuri, putem enumera pe Dumnezeu, păcatul, ura. Nu este o boală. Nu este contagioasă și nu se transmite din generație în generație. Medicul tău îți poate enumera câteva cauze posibile. Lipsa de oxigen, factorul RH și nașterea prematură pot fi "vinozații".

Nu putem da vina pe nimic și pe nimeni. Așadar, putem renunța la întrebarea "Cum?" și să ne întrebăm "De ce?".

Nu, nu am niciun răspuns magic. Să ne gândim la unele dintre cele mai frecvent adresate întrebări. Au păcătuit părinții mei? Acesta este motivul pentru care eu am paralizie cerebrală? Dacă acesta ar fi răspunsul, toți oamenii s-ar naște cu această afecțiune sau cu ceva la fel de grav sau chiar mai rău. Toți oamenii au păcătuit.

Aș fi devenit o persoană atât de rea, încât Dumnezeu m-a pedepsit dinainte pentru ceea ce știa că voi face? Din nou, acest lucru s-ar putea potrivi oricui. Privește în jurul tău.

Nu-mi place să spun asta, pentru că în mintea mea am o explicație mai logică, însă, în realitate, nașterea este ca o "Ruletă rusească". Se poate întâmpla orice.

Când te poți elibera de încercarea de a găsi cauza sau vinovatul, ești liber să începi să accepți ceea ce s-a întâmplat și să continui să-ți trăiești viața cât mai deplin cu putință.

Trebuie să mă conectez la compasiunea lui Dumnezeu. Am încredere că El știe ce este cel mai bine pentru fiecare dintre noi. Fără El, aș fi o bătrânică plină de amărăciune. Cu El îmi pot trăi viața pe deplin pentru că îmi găsesc pacea în înțelepciunea Lui de a face ceea ce este cel mai bine.

În Psalmul 139:13-16 (adică în Biblie), David ne amintește că Dumnezeu ne cunoaște încă de când eram ascunși de ceilalți- de când eram încă în formare. Dumnezeu nu face greșeli: El creează oameni. Nu te lăsa ispitit să-L învinovățești pe Dumnezeu pentru dizabilitățile care apar înainte sau în timpul nașterii! Înțelege că El știa totul despre dezvoltarea noastră (intrauterină, n. tr.) și Și-a făcut planurile în concordanță cu aceste circumstanțe.

Așadar, relaxează-te. Stai pe loc. Spune-ți ție: "Deci asta mi s-a întâmplat mie. Am paralizie cerebrală. Nu sunt primul și nu voi fi nici ultimul cu această afecțiune. Nu contează de ce sau cum am dezvoltat-o. Ceea ce voi face cu restul vieții mele depinde de mine."

Poți fi copleșit de amărăciune sau nu. Te poți face pe tine sau pe

cei din jur să se simtă nefericiți și în curând nimeni nu va mai dori să stea în preajma ta. Vei fi singur(ă) și tot vei avea paralizie cerebrală. Aceasta este o opțiune. Alegerea îți aparține.

Poți, de asemenea, să iei decizia de a accepta și de a da tot ce e mai bun din ceea ce ești și ceea ce ai. Vei învăța să faci tot ce poți pentru tine însuși/ însăși. Vei învăța să trăiești fără amărăciune în inima ta. Crede-mă, dacă este în interiorul tău, amărăciunea va ieși la iveală- cumva, undeva, cândva. Își va scoate capul urât la lumină ca un șarpe cu clopoței. În acele momente, ai putea să uiți să-ți mai pară rău de tine. Autocompătımirea este aproape la fel de urâtă ca amărăciunea. Sunt un fel de "prieteni de cataramă". Ei se hrănesc unul pe altul și unul din altul.

Îmi pare rău. Am spus cumva să e ușor să scapi de amărăciunea și mila față de tine? Cu siguranță, nu asta am intenționat. De fapt, cea mai bună metodă este să nu le dai voie să se "prindă" de tine. Dar, oricare ar fi situația, este nevoie de o voință foarte puternică și de mult efort pentru a sta deoparte sau pentru a te descotorosi de amărăciune și de prietena ei, autocompătımirea. Această pereche de "prietene" este mai rea decât cocaina. Ele produc o dependență puternică celui care le folosește.

Nimeni altcineva nu poate face acest efort în locul tău. Nimeni altcineva nu poate alege în locul tău. Este la fel ca terapia de care ai avut parte de când te știi. Cea mai mare parte din terapia ta constă în repetarea "mutărilor bune". Acest efort constă în repetarea atitudinilor și a gândurilor constructive (bune). În acest mod, mintea ta uită să folosească energia negativă a amărăciunii și a autocompătımirii, la fel cum trupul și vocea ta uită cum să se miște incorect, cu fiecare mutare corectă pe care o execută.

Știu că acesta este un subiect profund, însă încearcă câteva dintre

aceste exerciții de bază și vezi dacă dau rezultate în cazul tău:

1. Încetează să mai cauți răspuns la întrebarea ”De ce?”.
2. Renunță la orice amărăciune de care încă te mai agăți pentru că ți s-a întâmplat ceea ce ți s-a întâmplat.
3. Încetează să-ți pară rău de tine însuși și nu lăsa autocompătirea să ia ființă în mintea ta.
4. Hotărăște-te să mergi cât de departe poți și să fii cât mai bun cu putință în ceea ce faci.

Mai presus de toate, străduiește-te să te simți bine. Oh, n-am spus asta mai devreme? Unul dintre cele mai bune moduri de a înfrânge amărăciunea și autocompătirea este să te simți bine cu tine însuși/însăși. Bucură-te de viață! Învață să te placi pe tine. Dar, ATENȚIE: nu deveni atât de plin de tine încât să devii un copil răsfățat sau un snob. Nimeni, absolut nimeni nu te va plăcea în acest caz. Și cred că tu știi asta!

CAPITOLUL 2

New photo caption

Râzi puțin, poate de tine însuși!

Mary Jane (dreapta), la Lake Michigan, în perioada liceului
În urmă cu câțiva ani ne-am cumpărat a doua mașină- una care
fusesse cândva un Ford Maverick model 1976 mândru, nou și
proaspăt ieșit din show-room. Între timp, a îmbătrânit trecând

prin travaliul de a fi învățat doi adolescenți cum să conducă defensiv pe străzile orașului nostru. De curând a devenit o mașină de care ne folosim numai dacă e neapărat necesar, o mașină pe care eu- ca mamă- am fost nevoită s-o folosesc mult prea des.

S-a clătinat la curbe până când jantele roților au devenit oricum, numai cilindrice nu. Orice viteză mai mare de 30 de mile la oră putea fi fatală.

Pe vremea când lucram la Nav Press, cum eram mereu dornică să-mi ajut colegii, am deschis gura și m-am oferit să duc acasă pe două dintre fete.

În timp ce coboram Fillmore Hill, unde impresia era că panta are un unghi de 45°, mașina a luat viteză și curând a coborât ușor și încet. Pe măsură ce viteza creștea, vibrația mașinii devenea tot mai intensă, la fel și zgomotul! Părea că "fata bătrână" urma să se dezmembreze în orice secundă.

Știind că pot stăpâni mașina, cu urechea antrenată să fie atentă la zgomotele micuței mele bombe albe, am condus calm în josul dealului.

"Janie! CARE E PROBLEMA cu mașina ta?" a strigat Glenda terorizată. "A, nimic", am răspuns eu. "Are doar paralizie cerebrală, la fel ca restul familiei." Am râs. Replica mea le-a făcut pe fete să râdă zgomotos. Au uitat de frică.

Și de ce să nu facem haz de necaz? Paralizia cerebrală nu este un cuvânt murdar care trebuie ascuns sub preș. Într-adevăr, eu și soțul meu ne-am trăit viețile având paralizie cerebrală. Oamenii care ne cunosc n-au știut niciodată la ce să se aștepte din partea noastră și nici acum nu știu. Este, cu siguranță, mai

distractiv decât mila.

Uneori, glumele nu au nicio legătură cu paralizia cerebrală. Sunt pur și simplu amuzante. De exemplu, a existat un moment când am fost operată. Una mare! A doua mastectomie, în urma căreia pieptul nostru devine super-plat! Da, am avut cancer de două ori.

Reîntors în salon după șocul inițial pe care l-a avut, soțul meu- care făcea parte din conducerea unei organizații misionare- era împreună cu doi dintre cei mai buni prieteni ai noștri, Les și Ginny (parte din aceeași organizație), împreună cu pastorul nostru de tineret, Don, și soția lui Barbara. Stăteau toți în jurul patului meu pentru a-mi oferi alinarea de care aveam nevoie. Erau cu toții atât de serioși.

”Are cineva o Biblie?” am șoptit eu.

Amintiți-vă cu cine stăteam de vorbă!

”Da, am una chiar aici”, m-a asigurat Les. ”Ai vrea să auzi ceva anume?”

Era atât de blând și de preocupat de binele meu.

”Da”, am răspuns eu. ”Dar trebuie să fie versiunea King James. Îmi place cel mai mult.”

Les m-a asigurat că este versiunea King James a Bibliei.

Acum, amintiți-vă că nu eram complet lucidă. Ochii mi se roteau mai tare ca de obicei. Așa că, printre suspine, l-am rugat să deschidă Biblia la ultimul capitol din Cântarea Cântărilor a lui Solomon.

Când a găsit capitolul, i-am dat instrucțiuni cu vocea abia șop-

tită. ”Este un verset”, am spus eu, ”care începe așa...”. M-am oprit ca să pot respira, apoi am continuat: ”Avem o soră...”.

”Da, l-am găsit. E chiar aici.” Și Les, cu vocea lui cea mai spirituală, a început să citească. ”AVEM O SORĂ MICĂ ȘI NU ARE SÂNI”.

După câteva momente de totală tăcere, întreaga încăpere a izbucnit în hohote. O asistentă a alergat înăuntru, crezând că plângem. Într-adevăr, râdeam cu toții atât de tare, încât lacrimile ni se rostogoleau pe obraji. Săraca femeie a încercat din greu să ne liniștească și să ne asigure pe toți că voi fi bine.

Într-un final, ne-am putut stăpâni pentru a-i arăta de ce râdeam. A clătinat din cap și a părăsit salonul. Câteva minute mai târziu, s-a întors să ne întrebe dacă poate împrumuta Biblia. Noi i-am arătat unde era versetul. Sincer, nici nu mai știu de câte ori am auzit râsete din rezerva asistentelor în noaptea aceea, în timp ce și povesteau una alteia despre mine- femeia aceea zurlie și ”antichitățile” ei.

Viața este prea scurtă pentru a fi atât de serioasă încât să ne priveze de bogăția umorului. Acest lucru este valabil pentru oricine. Personal, eu cred că este mai valabil pentru cineva ca mine care arată, vorbește și se comportă fizic într-un mod neobișnuit.

Învață să râzi de tine însuși, tu cu tine și cu prietenii tăi. Găsește situații amuzante și nu rata niciodată ocazia de a râde.

Dar nu face niciodată haz pe seama altcuiva care este sensibil cu privire la propria sa situație. Mai degrabă, arată-le celorlalți că poți râde de propria ta situație.

CAPITOLUL 3

New photo caption

Bine, Minunat și Perfect!

Ci obținut 75 sau 80 de puncte la dictări. Ai muncit din greu câteva săptămâni și ai obținut 90 de puncte. Profesorul a scris pe lucrarea ta "Bine!". Săptămâna următoare ai muncit și mai mult și ai obținut 95 de puncte. Profesoara a scris: "Minunat!". Peste

câteva săptămâni ai obținut nu numai 100 de puncte, dar ai luat și un + (plus). Aceasta este perfecțiunea.

Toată viața este astfel. Cu toții trebuie să facem față standardelor și așteptărilor. Ele nu există numai ca să ne producă frustrare (chiar dacă uneori asta fac), ci ca să ne traseze un obiectiv de atins sau un standard.

Aveam cam 8 ani și jumătate când am primit prima mea bicicletă. Toți prietenii mei știau să meargă pe bicicletă, dar eu tot pe tricicletă mergeam. (Nu știam că sunt o norocoasă că puteam merge pe tricicletă. Nimeni nu s-a deranjat să-mi spună că eu, copil ”handicapat”, nu trebuie să mă gândesc la mersul pe bicicletă. Era prea periculos.) Așa că am cerut o bicicletă drept cadou de Crăciun. În acel an, majoritatea prietenilor mei primiseră prima lor bicicletă. Sora mea primise o bicicletă mare, iar eu primisem una mică. Eram pe puțin spus încântată! Eram copleșită de bucurie!

Am luat acea bicicletă și am mers cu ea acasă la Elsie, cea mai bună prietenă a mea, jumătate de bloc mai departe. Am coborât aleea și m-am oprit în curtea din spate. Nu conta că nu știam încă să merg pe bicicletă. Moș Crăciun a avut destulă încredere în mine pentru a-mi oferi una. Apoi a început greul. Aceste lucruri se întâmplau pe vremea când roțile ajutătoare nu se inventaseră încă.

În fiecare seară cu vreme bună, în primăvara aceea, tata mă lua la plimbare pe strada 71, de-a lungul zidului cimitirului, apoi mă ajuta să învăț mersul pe bicicletă. Tata mă ținea strâns ca să mă ajute să-mi mențin echilibrul. Apoi îmi dădea drumul pentru câteva momente. Acele momente creșteau progresiv până când, deodată, am mers pe bicicletă. Am mers cale de un bloc fără să fi

știut că eram singură. Ce sentiment! Mergeam pe bicicletă! A fost grozav!

Cu toate acestea, legea gravitației nu s-a schimbat de dragul meu. Într-adevăr, de multe ori mai târziu, am dovedit că legea gravitației este corectă. Mai întâi am făcut un cucui într-o parte a capului, apoi un alt cucui în cealaltă parte a capului. Continuam să zbor peste ghidon. M-a împiedicat acest lucru să merg pe bicicletă! Sub nicio formă!

Gravitația mi-a trasat un standard. Dacă îl încălcăm, cădeam. De fapt, același lucru se întâmplă și când mergem, conducem un scaun cu roți sau călărim un cal. Fie te supui legii gravitației, fie suporti consecințele.

Există standarde și în înot. Înotatul îmi place, de asemenea. Dacă deschizi gura sub apă, nu tragi în gură aer. Fă asta mai des, iar salvamarul va veni să te salveze. În schimb, soțul meu este pur și simplu îngrozit de apă, deci și de înot. I-au plăcut mereu pescuitul, plimbarea cu barca și alte lucruri asemănătoare. Dar înotul e altă poveste! În momentul în care a încercat să-și scufunde fața în apă, apa îl trăgea cu totul. Începea să facă spasm și nu se mai putea mișca absolut deloc. Fără să vrea, mama lui i-a transmis frica de apă pe care el n-a putut s-o depășească niciodată în totalitate. De aceea, niciodată n-a învățat să înoate.

Nu te poți opune regulilor înotului și totodată să fii capabil să înoți. Gravitația, legile, standardele și scopurile sunt prestabilite pentru fiecare dintre noi. Fie ne supunem lor, fie nu reușim să realizăm activitatea impusă de standard. Ca să mergi, să țopăi, să sari sau să alergi trebuie să-ți determini picioarele și restul corpului să se supună comenzilor tale. Dacă trupul nu se supune, nu poți realiza activitatea dorită .

Pentru a ilustra standardele personale, dați-mi voie să vă povestesc despre felul în care am învățat să conduc mașina.

M-am născut și am crescut în Chicago. Așadar, pe vremea când aveam 15 ani și 9 luni, la fel ca prietenii mei, l-am rugat pe tata să mă ajute să obțin permisul de șofer.

Tatăl meu avea anumite reguli pentru condus. Fiindcă era vorba despre mașina lui, fie mă supuneam regulilor lui, fie nu aveam voie să folosesc mașina. Mi s-a părut corect așa. Era un Ford din 1938 cu schimbătorul de viteze pe podea.

Regulile lui erau simple:

1. Nu brusca ambreiajul!
2. Nu călca brusc frâna!
3. Nu smuci volanul!

Dacă nu respectam regulile lui, nu aveam voie să conduc mașina. Era mașina lui. El a stabilit standardele pentru a o putea folosi. Am învățat să conduc mașina pe străzile orașului Chicago și am făcut asta în modul impus de tata.

Sora mea și cu mine aveam voie să conducem numai când unul dintre părinți era în mașină cu noi, iar asta era pentru siguranța noastră, a domnișoarelor – trăind în sudul orașului Chicago.

La un moment dat, a apărut o mică problemă. Tata părea să fie prea ocupat pentru a duca pe mine și pe sora mea la teste, cu toate că avea suficient timp pentru a reînnoi permisele. Sally, sora mea, împlinise 18 ani și cumva, tata și-a găsit timp s-o ducă la test. Șaptesprezece luni mai târziu, când eu am împlinit 18 ani, în

mod miraculos, tata și-a făcut timp să mă ducă și pe mine la test. Bineînțeles că l-am luat.

Părinții nu ne-au spus niciodată că nu aveam voie să luăm permisul înainte de 18 ani. Pur și simplu au făcut astfel încât să nu-l putem avea până la acea vârstă. Un plan destul de abil, aș spune.

Pe vremea când plecam la colegiu, încă îmi țineam paharul sau cana cu ambele mâini. M-am simțit rușinată pentru că făceam așa. Așa că mi-am autoimpus scopul de a bea ținând paharul sau cana cu o singură mână. Acest scop nu avea nicio legătură cu gravitația sau cu regulile impuse de părinții mei. Eu mi-am impus singură acest scop. Da, în general, folosesc o singură mână acum. Dar unele pahare de carton încă îmi mai dau bătăi de cap.

Voi vorbi în altă parte și despre acceptarea socială, însă deocamdată discutăm despre legi, reguli, scopuri și stabilirea scopurilor. Cu cât îți stabilești mai multe scopuri pentru tine însuși, cu atât vei depinde mai puțin de alții ca să le îndeplinească în locul tău. Stabilește-ți scopuri înalte și vei ajunge sus. Chiar dacă nu reușești, cel puțin încerci.

Scopul meu- unul dintre ele- a fost să merg la fel ca ceilalți. Am îndeplinit acel scop. Un alt scop a fost să vorbesc perfect. Pe acesta nu l-am îndeplinit. Totuși, fără acel scop, n-aș putea să vă spun cât de rea ar fi fost vorbirea mea astăzi. Scopurile personale sunt acelea asupra cărora ai control. Stabilește-ți-le cu înțelepciune!

CAPITOLUL 4

New photo caption

New photo captiom

Eu, acceptându-mă pe mine

Am fost dată afară din școala mea de cartier pe când eram în clasa a patra. De ce? Pentru că eram handicapată și nu făceam față așteptărilor profesorului. Este vorba despre același profesor care a forțat administrația școlii să mă țină la grădiniță un semestru în plus doar pentru că eram handicapată.

Cât de bine îmi amintesc cum intram în acea sală a clasei a patra de la Școala Samuel Gompers pentru copii cu nevoi speciale din sudul orașului Chicago. O școală întreagă- fără supărare- de la grădiniță până la clasa a opta, numai pentru copii cu handicap fizic. Erau patru școli și un liceu în Chicago numai pentru noi, copii cu dizabilități.

În acea perioadă știam că mă născusem cu ”paralizie spastică”- așa i se spunea atunci. Astăzi se numește Paralizie Cerebrală. Am privit camera de jur împrejur. Era patetic. Toți acei copii infirmi, așezați la mesele lor, unii dintre ei chiar în scaun pe rotile.

”Eu nu am ce căuta aici! Eu nu sunt AȘA!” mi-am spus eu. Medicul meu a aranjat transferul. M-am gândit că voi rămâne acolo până când greșeala va fi reparată, altfel va trebui să le dovedesc că eu nu am ce căuta acolo.

Vedeți voi, până în acea zi nici n-am știut că eram ”handicapată”. Așadar, prima greutate cu care trebuie să ne confruntăm este aceasta.

Din perspectiva lumii din afară, eu eram handicapată. M-am gândit: vorbeam ca cineva care era handicapat, deci probabil că și eu eram handicapată. Ce șoc! Eram handicapată!

Nici prin cap nu-mi trecea că voi parcurge școala în acel sistem până în clasa a 12-a. Calitatea educației era aceeași ca la celelalte școli. Însă cantitatea era ajustată în funcție de nevoile copiilor din clasă. Însă în ce mă privește, eu fusesem scoasă din elementul meu și degradată la o condiție mai joasă. Mă jucam tot cu prietenii din cartier.

Pe colegii de școală, în general, îi toleram mai greu. Era nevoie să

fiu mai prietenoasă cu ei. Însă vreau să subliniez că a fost un eveniment traumatic pentru mine momentul în care am fost nevoită să accept faptul că sunt handicapată.

Pe măsură ce am observat și am discutat cu ceilalți, părinți și copii deopotrivă, am aflat că între 9 și 13 ani copiii devin conștienți de identitatea lor. Dacă această identitate fizică sau mentală include elemente ieșite din comun, devenim atenți la ele și profund conștienți că există anumite diferențe între noi și restul populației.

În căutarea identității și a valorii personale, trebuie să ne confruntăm cu acel "handicap", oricare ar fi el. Recunoaște-l și acceptă-l. Este un fapt real și nu va dispărea dacă noi îl respingem sau îl ignorăm. Nimeni nu a putut niciodată să mă convingă de faptul că sunt handicapată. Am o afecțiune fizică numită paralizie cerebrală. Arăt amuzant. Merg puțin aiurea. Vorbesc foarte ciudat. Din fericire, mintea mea nu a fost afectată. Dar aceste circumstanțe mă fac o persoană handicapată? Unii ar spune că da. Eu însă vă rog să nu fiți de acord.

Persoana handicapată- fie copil sau adult- se gândește mai întâi la handicap, apoi la faptul că este o persoană. Se va obișnui să spună: "Nu pot face una sau alta PENTRU CĂ sunt handicapată/ă."

Pe de altă parte, persoana echilibrată care are O SITUAȚIE de handicap (sau o limitare) se va gândi la eveniment/ activitate, se va raporta la ea, abia după aceea va lua în calcul limitările și provocările dizabilității fizice sau mentale. O persoană cu o înțelegere limitată nu va fi prima la matematică. Eu, cu siguranță, nu voi încerca să cânt un solo la biserică. Și, dacă îmi dați voie să adaug, nu vor cânta nici alți oameni care nu au nicio dizabilitate

vizibilă.

Există două moduri de a gândi. Sunt atât de prinsă în dizabilitatea mea încât ea devine primul lucru la care mă gândesc. Sunt o persoană normală cu multe interese care se întâmplă să aibă paralizie cerebrală.

O dată ce am acceptat cine suntem, putem face următorul pas al ajustării vieții și a stilului nostru de viață.

În clasa a opta am fost votată ca cel mai bine ajustat copil din școală. Nu numai că acceptasem identitatea și posibilitățile mele, dar- cu ajutorul unei călăuziri atente – am dezvoltat un stil de viață care a minimizat la maxim nevoia mea de a mă gândi la această condiție numită paralizie cerebrală.

Dr. Black, medicul meu pediatru, mi-a ghidat creșterea și dezvoltarea socială. M-a încurajat să fac lucrurile pe care le puteam face. Am încercat totul. Desigur, nu m-a încurajat să mă înscriu într-un cor sau într-o trupă de muzică, cu toate că am luat lecții de pian pentru o vreme. Cânt numai ca să mă uimesc pe mine însămi.

În timpul liceului, toți copiii care aveau paralizie cerebrală au fost încurajați să ia lecții de "dactilografie specială" în clasa a noua. Am urât la maxim aceste lecții. Nu pentru că nu-mi doream să învăț să dactilografiez. Nu despre asta este vorba. Ca adolescentă mi-ar fi plăcut să învăț atât dactilografia, cât și scrisul de mână. Dar am urât acele lecții pentru că m-au separat de ceilalți pentru că eram "paralitică". Școala a considerat că noi- cei cu paralizie cerebrală- am scrie atât de prost cu mâna, încât dactilografia ar fi singura noastră alternativă. Din nou, am fost încadrați într-o categorie aparte, doar pentru că sufeream de paralizie cerebrală. A fost atât de rușinos, încât nici nu voiam să merg în sala de dac-

tilografie pe parcursul zilei. Întreaga școală știa că acolo este sala de ”dactilografie pentru proști”. Chiar și până în ziua de azi sunt o dactilografă total nepricepută.

Acceptă orice dizabilitatea ai putea avea! Dezvoltă un stil de viață care minimizează nevoia ta de a te tot gândi la dizabilitate. Pe cât posibil, trăiește ca și cum ea nici n-ar exista. Atunci vei fi devenit o persoană normală care se întâmplă să aibă o limitare fizică sau mentală.

New photo caption

CAPITOLUL 5

New photo caption

Vrei să vorbești despre frustrare

Încearcă asta: În timp ce conduci pe autostradă, mașina de lângă tine izbucnește în flăcări. Ai paralizie cerebrală, așa că reflexele tale sunt intensificate. Ce faci?

- A. Te năpustești asupra frânelor.
- B. Conduci până la cel mai apropiat telefon public.

C. Virezi spre mașina de lângă tine.

D. Apuci volanul, îți ignori încheieturile care înțepenesc și continui să mergi.

Dacă ai permis de conducere, sper că răspunsul tău e D, de vreme ce A, B și C sunt comportamente inacceptabile pe carosabil.

Sau încearcă asta. Faci un test de matematică rapid. Răspunsul este 256.98. Cineva scapă o riglă pe podea și trebuie să notezi rapid 256666////98. Este un test contra cronometru, deci nu ai timp de rectificări. Ce faci?

A. Lași totul așa cum este și îi spui profesoarei ce s-a întâmplat.

B. Îți aloci timp să revii asupra rezultatului și să-l corectezi.

C. Trasezi o linie / ca să delimitezi zecimalele.

D. Izbucnești în lacrimi.

Chiar dacă nu vrei, probabil că vei alege varianta D când ai paralizie cerebrală. Izbucnești în lacrimi, pentru că asta face parte din manifestările paraliziei cerebrale. Variantele A sau C ar fi probabil cel mai bun răspuns.

Este nevoie de mult timp și antrenament ca să te abții de la plâns. Probabil că știi: că plânsul se întâmplă nu pentru că ești un bebeluș mare, ci pentru că ai paralizie cerebrală. Atunci vei începe să-i faci față mai ușor. Cu siguranță, va trebui să-i faci față pentru tot restul vieții.

Eu am mai bine de 70 de ani și uneori izbucnesc în lacrimi aproape fără motiv. Poate din cauza unei emisiuni TV mai sensibile sau din cauza unor gânduri cu care mă frământ, ochii mei se umplu de lacrimi.

Dacă sunt pregătită dinainte, pot face față cu bine lacrimilor. De exemplu: soțul meu a murit în ianuarie 1990. Am participat la înmormântare fără să vărs o lacrimă. Cu toate acestea, când scriu despre acel eveniment acum, lacrimile îmi curg pe obraji.

A fi pregătit dinainte ajută. Ajută mult să înveți cum să te întărești. La ce mă refer când spun să te întărești pe tine însuți? Poți, pur și simplu, să-ți spui singur că acel lucru nu se va întâmpla. Eu NU voi plânge! Nu mă voi zgudui! Mă voi controla. Dorința de a face asta este primul pas. A lucra la slăbiciunea ta cere timp și efort.

CUM SĂ FACI FAȚĂ

Educă-te să nu te simți rușinat cu ceea ce faci. Dacă este ceva ce nu poți controla, recunoaște acel lucru ca fiind ceea ce este. Însă nu renunța la a lucra la acea slăbiciune. Limbajul, temperamentul, dorințele și voința pot fi controlate sau nu, după cum consideri tu că este adecvat. Dacă îți dorești acceptare socială, probabil că vei învăța să le controlezi.

De exemplu, dacă ți-e greu să-ți controlezi apetitul, ia un șervețel lângă tine și folosește-l. Întotdeauna, indiferent de situație, păstrează un șervețel la îndemână. Ajută la oblojirea multor răni sufletești. Nu te teme să spui ”vă rog să mă scuzați”. Retrage-te fără prea multe explicații. Dacă te întreabă cineva, spune simplu: ”Nu e nimic.” Lasă lucrurile așa cum sunt. Cu cât încerci mai mult să explici, cu atât mai rușinat/ă te vei simți. În acest mod, te eliberezi de parte din frustrare. Nu datorezi explicații nimănui cu excepția, probabil, a părinților și a profesorilor tăi.

Tu ești cheia pentru stilul tău de viață. Tu alegi direcția în care vrei să se miște lucrurile, apoi poți lucra pentru a le mișca în direcția dorită. Este viața ta. Vrei tot ce e mai bun pentru tine, nu-i așa? Atunci, lucrează în direcția respectivă. Ești limitat/ă numai

de așteptările pe care le ai cu privire tine și de limitările pe care ți
le impui singur/ă.

New caption

CAPITOLUL 6

Mary Jane with friends at Camp 1945?

Zona de confort

Nu este treaba lumii, în sens larg, să mă facă să mă simt confortabil. Eu sunt cea care nu face parte din normalitate, după cum văd ceilalți (majoritatea). Așadar, este treaba mea să mă integrez și să-i ajut pe ceilalți să se simtă confortabil în prezența mea. V-am oferit o idee, pe scurt. Așadar, zăboviți asupra acestui capitol. Zăboviți până când vă veți dori să vedeți cum se poate face

acest lucru.

Premisa obligatorie: trebuie să te simți bine în pielea ta. Este o afirmație îndrăzneță, nu-i așa? Mă refer la tot ce este necesar înainte de a încerca acest lucru. La fel ca înotul. Nu vei încerca să faci scufundări la adâncime dacă nu știi să înoți, decât dacă este cineva în preajmă să te salveze. Și sper că acel cineva ȘTIE să înoate.

A te simți bine în pielea ta nu are legătură numai cu tine însuși, are legătură cu toți ceilalți. Este de mare ajutor dacă mama, tatăl, frații, surorile, bunicii și toți ceilalți se simt bine în preajma ta. Ei te pot ajuta în procesul de auto acceptare și de conștientizare a meritelor personale. În orice caz, dacă ei se simt bine în prezența ta nu este suficient pentru ca tu să te simți bine în pielea ta.

Numai că ușurează situația. Când cineva te-a pus la pământ, te-a devalorizat, te-a făcut să te simți jenat sau degradat în orice fel o perioadă mai mare sau mai mică, vei avea dificultăți în a-ți vedea valoarea proprie. Într-adevăr, dacă-i repeți unui copil suficient de des că este prost, va începe să creadă acest lucru. Părintele, profesorul, vecinul sau orice "prieten" al persoanei cu paralizie cerebrală poate zidi sau dărâma respectul de sine al acelei persoane.

Vă amintiți despre profesoara din clasa a patra care m-a forțat să plec din "școala ei"? Ei bine, totul a început de la un proiect de artă. Ea a adunat toate lucrările la finalul zilei. În ziua următoare, la ora de artă, instrucțiunile ei au fost foarte simple și clare. În timp ce a înapoiat lucrările fiecărui copil, ea a remarcat: "Dacă tu nu ți-ai primit lucrarea înapoi, înseamnă că este în coșul de gunoi. Oricum erau doar mâzgăleli." O singură persoană dintr-o clasă întreagă avea masa goală: eu.

Eram devastată. Prietena mea cea mai bună, Elsie, m-a însoțit în drum spre casă. I-am spus amândouă mamei mele ce s-a întâmplat. Mama mi-a răspuns: "Voi avea grijă de asta." Ea se aștepta la acest incident. A sunat mai întâi la școală, apoi la dr. Black. În ziua următoare, m-am trezit într-o altă școală.

Din acel moment am știut că sunt o artrită oribilă. Abia dacă am mai avut curaj să încerc. Apoi am realizat că aveam paralizie cerebrală și nu mă puteam descurca la fel de bine ca elevii cu poliomielită sau ca cei cardiaci. Ei își puteau folosi mâinile pe deplin și erau cu mult mai inteligenți decât mine.

Mai târziu am ajuns la liceu și era necesar să urmez orele de artă, așa că le-am urmat. Am primit câteva indicii de la profesor în ce privește combinarea culorilor și ghiciți ce s-a întâmplat? Una dintre picturile mele a fost premiată și a fost expusă în clădirea directorilor educativi din centrul orașului Chicago. Nu sunt o artistă grozavă, dar nici groaznică nu sunt. Sunt atât de recunoscătoare profesoarei de artă care și-a pus timp deoparte pentru a investi în mine și pentru a-mi da câte un indiciu din când în când!

Am auzit oameni care-și numeau copiii "proști", "tântălăi", "prostănaci" în încercarea lor de a-i corecta, sau mai rău, numindu-i astfel la cina în familie. Am observat acești copii crescând; au renunțat la școală, au acceptat joburi prost plătite sau au supraviețuit cu ajutor social. Nu toți, dar majoritatea au crezut ceea ce au spus cei din jur și au renunțat la a mai încerca.

CAPITOLUL 7

New photo

New photo

Povești de groază

Unii oameni au citit acest manuscris și m-au acuzat să sunt prea pozitivă și nu spun întreaga poveste. Probabil că asta s-a întâmplat pentru că mi-am petrecut întreaga viață depășindu-mi condiția, luptându-mă și devenind mai puternică în toate situațiile negative.

Dar, pentru a fi cinstită cu cei care sunt încă scufundați în amărăciune, răutate, răzbunare și toate celelalte sentimente negative, voi încerca să-mi amintesc câteva istorisiri din viața mea. Mai am câteva și de la o prietenă mai tânără care încă își aminteste foarte bine și se luptă neștiind ce să facă în legătură cu aceste emoții.

Aveam o cutie de nisip în curtea din spatele casei. Mie îmi plăcea mult să mă joc acolo. Într-o zi, un băiat din cartier, fiul unui bărbier, a venit în curtea noastră frumos aranjată. S-a jucat puțin, apoi s-a gândit că e amuzant să-mi îndese nisip în gură, în ochi, în urechi și în nas. Tatăl meu a văzut asta din verandă (aveam un apartament cu etaj). A sărit peste scări, apoi a strigat la mama: ”Cheamă poliția, sunt atât de furios încât l-aș putea ucide.”

Cu altă ocazie, stăteam pe peron, așteptând trenul să mă ducă în centru. Au apărut niște copii și m-au văzut. Și-ai scos pistoalele de jucărie și au tras în mine până când am avut creștături aproape pe tot corpul. Când a venit trenul, i-am spus mecanicului, iar răspunsul lui a fost: ”Foarte rău. Ignoră-i, iar ei te vor lăsa în pace.”

În urmă cu câțiva ani am fost luată prin surprindere într-o benzinărie. În timp ce îmi umpleam rezervorul, au apărut două adolescente. Au venit să-și umple rezervorul și au făcut remarci răutăcioase la adresa mea: ”Oamenii ca tine nici n-ar trebui să fie lăsați să apară în public.” Sunt uimită să observ că o astfel de remarcă încă mă înfurie.

Câteva săptămâni mai târziu am predat o lecție de conștientizare a dizabilității la liceul din cartierul meu. Am făcut trimitere la acest incident în timpul acelei lecții. La finalul orei, două fete au admis timid că ele fuseseră cele de la benzinărie. Și-au cerut scuze, eu le-am iertat, ne-am îmbrățișat, iar ele au mers la ur-

mătoarea oră. Mesajul au fost transmis și primit!

Istorisiri ale altor persoane

Steve a fost primul copil ”handicapat” care a fost integrat în sistemul școlar din New Jersey. A fost suficientă o scrisoare din partea guvernatorului statului pentru a fi primit în școală. Steve povestește despre copiii din școală (în anii 60-70). Uneori lipeau gumă pe capetele sau pe brațele cârjelor lui. Imaginați-vă ce mizerie lipicioasă cauzau.

Sau, imaginați-vă întâmplarea următoare. Steve nu putea merge la toaletă fără ajutor. Ori de câte ori avea nevoie la toaletă, profesorul striga cu voce tare la microfon: ”Îngrijitorul este rugat să se grăbească. Steve Newstead trebuie să meargă la toaletă. Repet: Steve are nevoie urgent la toaletă. Vă rog să vă grăbiți!” Întreaga școală știa ori de câte ori el avea nevoie să meargă la toaletă. Cât de înjositor!

După ce Steve a reușit să meargă la toaletă singur, unii dintre băieți intrau în toaletă și se încuiau înăuntru. Apoi se cățarau să iasă afară, lăsându-l pe Steve înăuntru. Din cauza echilibrului său limitat, trebuia să folosească WC-ul. Rezultatul? Pantaloni uzi, de schimbat acasă.

Când a avut curajul să raporteze aceste incidente și altele asemănătoare unui profesor sau directorului, răspunsul a fost: „Maturizează-te!”, „Ignoră!” sau „Ce vrei să fac eu în legătură cu asta?”.

Acestea sunt câteva dintre răspunsurile previzibile din partea lumii din jur- frustrată sau lipsită de o înțelegere profundă. Cum pot fi schimbate aceste răspunsuri astfel încât să ajute, în loc să dărâme?

„Maturizează-te!” ar putea deveni: „Acești copii dau dovadă de imaturitate. Vrei să-i abordezi și să-i ajuți să înțeleagă prin ce treci? Arată-le că ești mai mare decât ei. Voi încerca să te ajut să înveți cum să faci asta.”

„Ignoră!” ar putea deveni „Îmi pare rău că s-a întâmplat astfel, dar acesta nu este un incident cutremurător. Putem să ne gândim la ce s-a întâmplat? Nu vrem ca ei să creadă că plângi ca un bebeluș. Dar voi căuta să aflu cine pune la cale toate acestea și voi face tot ce pot, cât mai discret posibil.”

„Ce vrei să fac eu în legătură cu asta?” ar putea fi formulat și astfel: „Nu pot face mare lucru cu privire la situația ta în acest moment, dar fii sigur că voi analiza totul și voi interveni atunci când pot. Între timp, crezi că te poți împrieteni cu copiii care îți fac probleme?”

Dar apoi va trebui să supraveghezi copiii și să-i disciplinezi pe cei care îi surprinzi făcând acele lucruri. NU este social acceptabil să tratezi pe cineva, oricine ar fi el, într-un mod în care ție nu ți-ar plăcea să fii tratat.

Aici, în Colorado Springs, profesorii din multe școli au aflat unele răspunsuri. Asociația pentru Paralizie Cerebrală pe care o deținem are un comitet de Conștientizare Publică extrem de dinamic. În prezent, reușim să ajungem la trei mii de copii anual (copii de la grădiniță și până la liceu) cu mesajul că noi suntem la fel ca ei.

În majoritatea cazurilor, reușim să dărâmăm barierele, astfel încât să devenim „NOI” în loc de sindromul „EI vs. NOI”. Nu ar trebui să fie acesta un scop de viață al nostru, al tuturor?

CAPITOLUL 8

Mary Jane's wedding to Bud in 1962.

Mary Jane's first microwave oven!

În trecere

Momentul magic când astăzi devine ieri, iar mâine devine astăzi are loc la fiecare 24 de ore. Această trecere se întâmplă în fiecare oră, în fiecare zi, undeva pe planeta Pământ.

Când se naște un copil are loc trecerea acestuia din pânțelele mamei în lumea de afară. Majoritatea copiilor cresc și trec de la

mersul de-a bușilea la mersul cu sprijin, la mers, la alergat și apoi la tot felul de activități precum salturile și țopăitul.

Același copil trece de la joaca de acasă la frecventarea școlii primare, apoi a gimnaziului și a liceului până la facultate și integrarea într-un loc de muncă și(sau) întemeierea unui cămin.

Pentru a completa ciclul vieții, ajungem la vârsta a doua, apoi la pensie și la bătrânețe, după care, pe parcursul acestui drum vom pierde un partener de viață, fie prin diorț, fie prin moarte. Urmează ultima tranziție- cea a morții proprii.

Viețile noastre sunt pline de momente de trecere (tranziție). Unele dintre ele sunt minore, însă altele sunt majore și greu de realizat.

Recent, societatea a început să se concentreze asupra într-ajutorării persoanelor cu dizabilități pentru a le ușura trecerea de la școală la muncă. Așadar, când auzi cuvântul „tranziție” sau „trecere” rostit de un educator sau un lucrător social, cel mai probabil acesta se va referi la procesul trecerii de la liceu la nivelul de studii superioare sau la nivelul integrării într-un loc de muncă.

Prin districtul nostru de școli locale am fost implicată în prezentarea unui workshop în vederea tranziției. Conform liniilor directe trasate de Comisia pentru Educație a Statului, eu (ca persoană cu dizabilitate) a trebuit să răspund câtorva întrebări bine alese cu privire la modul în care am experimentat tranzițiile.

Probabil că cei de la conducere m-au considerat puțin nepoliticoasă când m-au informat de implicarea mea în workshop. Râdeam cu lacrimi. Amintiți-vă că am 70 de ani și am trecut cu succes prin toate, cu excepția a două dintre perioadele de tranziție. Nu este

vorba despre cea finală, încă!

Majoritatea celorlalte grupuri erau formate din tineri care-și luaseră primul loc de muncă, iar unii dintre ei se mutaseră în propriile apartamente. Atunci am hotărât că aș putea să nu procedez la fel ca ei.

Când liderii au aflat despre proiectul pe care îl derulam în casa mea la acel moment, au întrebat: „De ce nu ne vorbești despre Steve?” Am făcut ceea ce mi-au cerut, iar în plus am prezentat ideea că viața este plină de tranziții.

Steve, un bărbat de 30 de ani cu paralizie cerebrală, și-a dorit să plece din casa părinților lui. Cu toate că era absolvent de facultate, avea foarte puține aptitudini de viață și prea puțină încredere pentru a fi capabil să trăiască singur în apartamentul lui.

În primul weekend în care i-am fost alături lui Steve, el avea nevoie să-și spele rufe. Cu mare atenție, sub supraveghere, el și-a sortat rufele murdare, apoi a învățat cum să folosească mașina de spălat și uscătorul de rufe. Apoi am observat că se cam dădea înlături.

El a crezut că aceea era toată treaba lui pentru ziua respectivă. Imaginați-vă cât a fost de surprins când eu am spus: „Este ziua de curățenie, iar eu nu am de gând să-ți curăț baia.” I-am oferit instrucțiunile și echipamentul necesar. Câteva ore mai târziu am verificat ce muncise. Făcuse o treabă destul de bună.

La patru luni de la începerea experimentului, Steve era pregătit să se mute în propriul apartament. Am avut discuții deschise despre tot, de la pregătirea prăjiturilor la cumpărături și igiena personală.

Steve și-a încasat primul salariu. Încă mai aveam de lucru în ce privește administrarea bugetului și gestionarea contului pe care Steve tocmai și-l deschisese. DAR EL PUTEA SĂ SE DESCURCE SINGUR.

De la naștere până la moarte, trecem de la o fază a vieții la alta. Dacă cineva are nevoie de ajutor și altcineva nu are, este în regulă. Poți apela la ajutor, dar nu ca la o modalitate facilă de a scăpa de responsabilități.

Anumite școli sau organizații de servicii sociale te pot ajuta să apreciezi dacă ajutorul este disponibil pentru tine și familia ta.

New photo

CAPITOLUL 9

Mary Jane's family. Bud, Susan, Tom and Mary Jane in 1990?

Chestiuni de familie

“La început” a fost o fetiță de 2 kilograme căreia i-au pus numele Mary Jane. Un nume pus în grabă, ca să existe un nume pe piatra ei de mormânt.

Sora mai mare, Alice Mae, a primit numele după cele două bunici: Ida Mae și Sarah Alice. Probabil că ar trebui să mă bucur că nu

am primit numele Sarah Ida sau Ida Sarah- ambele nume frumoase. Dar împreună? Nu, mulțumesc!

Începutul părea deprimant. “Acest copil este prea slab ca să supraviețuiască” a fost opinia generală a comunității de medici de la începutul anilor ‘30. Dar la 10 zile, ea era încă în viață, astfel că medicii au fost de acord ca mama s-o ia acasă “ca să se bucure de ea atâta timp cât va trăi”.

Nici doctorii nu au mereu dreptate. La înțeleapta vârstă de 3 ani, au ajuns la concluzia că acest copil va trăi, dar nu va merge, vorbi sau gândi. Un specialist a descris vorbirea ei ca un “cârâit de cioară”.

Dați-mi voie să vă spun că Mary Jane merge, vorbește și cântă vreme ce acest computer nu lucrează singur, este clar că ea gândește.

Majoritatea acestor pagini v-au prezentat gânduri și idei care s-au dezvoltat de-a lungul a peste șaiszeci de ani de viață cu ajutorul părinților, al medicilor, al terapeuților și al familiei. Dar preț de câteva momente, vreau să vă povestesc despre sora mea cea mare.

În timpul anilor copilăriei, când eu mă luptam cu paralizia cerebrală, terapia și tot ce mai era necesar, Alice Mae sau Sally, cum o strigau toți, trăia propriile lupte.

Ne despărțeau numai șaptesprezece luni. Ea povestește despre unele vecine care o considerau o soră rea pentru că nu mă ridica de jos când cădeam la joacă.

“Mama mi-a spus să mă asigur că nu se rănește, dar ea trebuie să

se ridice singură.” Sally s-a simțit probabil extrem de derutată de atitudinile critice ale adulților din jur.

Când copiii se amuzau pe seama mea, ea suferea la fel de mult ca mine; uneori chiar mai mult, sunt sigură. Nu este ușor să fii sora sau fratele unui copil care arată sau se comportă altfel decât normal.

Este o chestiune de familie. Familia este implicată. După cum spunea adesea sora mea, ea nu a avut paralizie cerebrală, dar a crescut cu boala. Era o parte din viața ei de zi cu zi. Aproape peste tot pe unde mergea, “sora mai mică” era prezentă și îi amintea constant că viața nu fusese blândă cu ea.

Este important să tratăm rudele copilului cu dizabilități. Nevoile lor sunt unice. Nu sunt calificată să dezvolt acest subiect. Cereți ajutor. Dacă este necesar, căutați consiliere în timp ce îi ajutați să facă față acestui aspect al vieții lor.

Un alt aspect este cel al copiilor ai căror părinți/părinte are paralizie cerebrală. Copiii noștri “au crescut” cu paralizia cerebrală ca și cum ei înșiși s-ar fi născut cu această afecțiune. Pe măsură ce au crescut, ne prezentau prietenilor lor ca “niște oameni”.

În clasa a cincea, Susan a avut ocazia vieții ei. Domnul Sellers citea clasei o istorisire despre un băiat din Australia care avea paralizie cerebrală. Domnul Seellers a pronunțat greșit “cerebrală” spre consternarea lui Susan. O mână ridicată, recunoscută de profesor, a introdus următorul comentariu: “Se spune cerebrală nu ce-re-ba-lă.”

„Dacă știi așa de multe despre asta, de ce nu spui întregii clase?”, a răspuns domnul Sellers. El mă cunoscuse deja și știa exact ce

face.

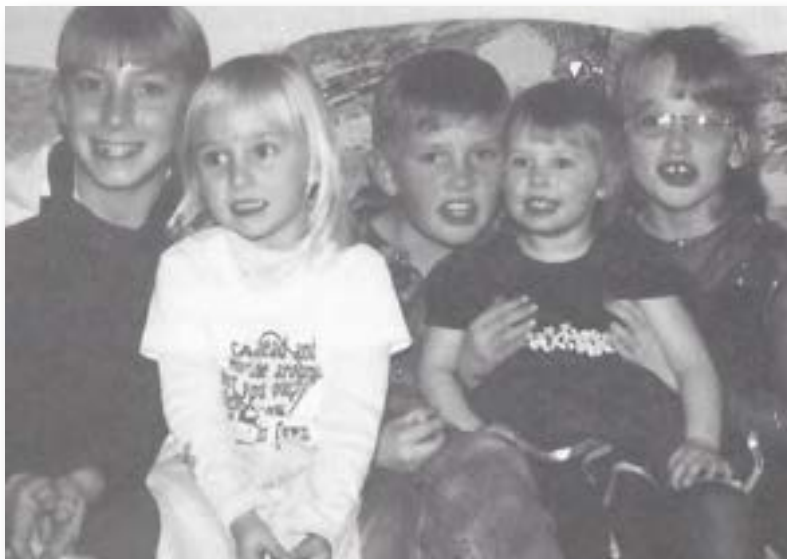
În acel moment, Susan s-a lansat într-o predică de douăzeci și cinci de minute despre: ce este paralizia cerebrală, cum ajungi să ai această afecțiune și cum te porți atunci când o ai. Ea a încheiat cu: „Apropo, părinții mei au amândoi paralizie cerebrală și sunt foarte mândră de ei.”

Paralizia cerebrală, la fel ca alte handicapuri fizice, nu-l afectează doar pe cel care o are, ci afectează întreaga familie. Este, cu adevărat, o chestiune de familie și este nevoie să fie confruntată în familie, de către familie.

CAPITOLUL 10

Nepoții (de la stânga la dreapta): Daniel, Alexi, Joel, Emily și Rachel (1999)

Sfârșitul pe viu

Acum, că sunt bunică, spun: wow!

Ce final la această poveste! Unii dintre noi chiar se căsătoresc! Avem copii și, în final, dacă toată lumea cooperează suficient, avem și nepoți.

Știu că nu vreți să întrebați, dar prima întrebare care vă vine în minte este: „Copiii voștri sunt normali?” Am crezut că am parcurs acest subiect mai devreme, dar de dragul vostru, îl vom parcurge din nou.

Paralizia cerebrală NU este ereditară! NU este nici contagioasă, infecțioasă sau orice altceva.

Nu, copiii mei nu au paralizie cerebrală. Cu toate acestea, fiica mea are o formă severă de SBP.

Mai întâi, dați-mi voie să vă povestesc despre fiul nostru. Tom a fost fiul unei femei foarte tinere, în anii 60, cu mult timp înainte de a fi la modă ca fetele să-și păstreze copiii chiar înainte ca ele însele să se maturizeze.

Eu pierdusem un copil în primăvara de dinaintea nașterii lui. Când acel băiețel avea numai 5 zile, ginecologul m-a sunat să-mi spună: „Mary Jane, mă aflu în maternitatea spitalului. Am un băiețel de 5 zile care cred că trebuie să facă parte din căminul vostru. Sunteți interesați?” DACĂ ERAM INTERESAȚI?! Dar soțul meu extrem de precaut a spus: „Dacă există vreo posibilitate ca acest copilaș să nu rămână la noi, nici nu vreau să intre pe ușă.”

Trei zile mai târziu, după ce am dat telefoane avocatului, medicului, apoi avocatul judecătorului, serviciilor sociale și tuturor care mai erau necesari, am mers la spital ca să ne luăm fiul.

La ieșirea din maternitate, am fost informată că va trebui să ies de acolo în scaunul cu roțile, de vreme ce toți bebelușii plecau în același mod cu mamele lor. Credeți că nu m-am simțit ridicolă?

Thomas Delbert avea 8 zile când l-am luat acasă. Șase luni mai târziu, adopția a fost finalizată. Asistentul social desemnat cazului a spus că nu avea voie să facă niciun fel de recomandări, ci doar să raporteze faptele. Dar, a spus ea, în cazul nostru a trebuit să facă o excepție. A simțit că ar fi o nedreptate cumplită numai gândul că acel copil ar putea fi luat din casa noastră.

Nu știi dacă ați întâlnit vreodată un copil mai drăgălaș și mai calm. Era, pur și simplu, prețios. Nu a conșcut niciodată oamei străini. (Desigur, nici părinții lui nu s-au despărțit de el).

În vara în care Tom a împlinit trei ani, am avut cea mai gravă gripă pe care am trăit-o vreodată. Mi-a fost greață în fiecare dimineață, vreme de săptămâni întregi. Aveam treizeci și opt de ani, așa că o „gripă” de nouă luni nu mi-a trecut prin minte de la început.

În aprilie 1969, rezultatele virusului gripal au apărut în forma lui Susan Sophia care cântărea 2 kilograme și 336 de grame. Ea n-a fost fetița drăgălașă, delicată și docilă pe care oricine ar fi sperat s-o aibă. A crescut rapid, devenind mai întâi un bebeluș grasun, apoi apoi un copil dolofan și, până în clasa întâi, era mai înaltă decât toți colegii ei de clasă.

Tom a devenit un bărbat bine și ne-a oferit primul nostru nepot, Joel. Soțul meu, Bud, a apucat să-l vadă, să-l țină în brațe și să-l iubească pe Joel înainte să moară. Tom are un job bun în orașul Colorado Springs. Bud locuiește în apropiere împreună cu soția lui, Mabelle, și cu familia lor mixtă (Joel- fiul lui Bud, Rachel- fiica lui Mabelle și Emily- fiica lor comună). Credeți că sunt mândră de el? Bineînțeles că sunt!

Acum să vă povestesc despre copilul cu SBP. Susan a devenit CEA

MAI ATRACTIVĂ domnișoară (de vreme de mamele nu ar trebui să-și laude copiii numindu-i frumoși). A mers direct la Institutul Tehnic de Schimburi la cinci zile de la terminarea liceului și a terminat optsprezece luni mai târziu cu Diplomă în Laser și Fibră Optică cu media 4.0.

Susan s-a mutat la Beatty, Nevada, unde are un loc de muncă foarte bun în industria aerospațială. Acum ea este Doamna Archie Kibbe. Ei au doi copii. Dan este fiul lui Archie, iar Alexi este fiica lor. Sunt atât de mândră de ea!

Dar ce este acest handicap SBP pe care îl are? Sindromul Blondeilor Prostuțe: ce altceva? Ea este blondă și frumoasă, așa că i se spune că trebuie să fie și prostuță. Ce le place oamenilor să gândească în stereotipuri! Clișeul vechi – „Toate blondele sunt prostuțe” - este la fel de puțin adevărat precum acela care afirmă: „Toți oamenii cu paralizie cerebrală sunt retardați.”

Nu-mi dați voie să vă las cu ideea că eu, într-un fel sau altul, simt că a găsi un soț sau o soție, a te căsători și a avea copii este cea mai înaltă chemare în viață. Chiar deloc. Este, mai degrabă, unul dintre lucrurile pe care ceilalți oameni le fac și pe care și noi, cei care avem paralizie cerebrală, avem privilegiul de a le face, dacă asta ne dorim.

Pentru o femeie, căminul și familia reprezintă uneori mult dorita sa carieră full-time, iar celelalte activități trec în plan secund. Cu toate acestea, eu cred cu toată forța și în dezvoltarea unei cariere și a experienței profesionale.

Viața nu vine cu garanții. Dacă aș fi fost mai tânără atunci când a murit Bud, aș fi fost nevoită să-mi iau un job full-time pentru a mă auto-susține. Așadar, chiar și cel care investește în cămin are

nevoie să se bazeze pe ceva în direcția unui job încărcat de semnificație și productiv.

Un bărbat sau o femeie are nevoie să se poată întreține singur/ă cât mai curând cu putință și să continue să facă acest lucru cât mai mult timp posibil.

CAPITOLUL 11

2010 VBS in Ghana

Avantajele unei femei

Este privilegiul fiecărei femei de pe acest pământ - mai mult sau mai puțin verde - să se răzgândească. Așadar, așa am făcut și eu.

Această colecție de gânduri a început ca o lucrare strict seculară, astfel încât părintele și copilul, creștin sau de nu, să poată găsi

încurajare în aceste pagini.

Cu toate acestea, mi se pare imposibil să mă văd pe mine - gândurile mele, acțiunile mele - separată de credința mea în Hristos, Cel care mi-a dominat dominat viața și realizările.

Am fost crescută într-o familie cu teamă de Dumnezeu și centrată în Hristos. Sora mea și cu mine am fost LUATE la biserică și la Școala Duminicală din cea mai fragedă copilărie. Dumnezeu a făcut parte din viața mea, cu toate că n-a fost mereu în centrul vieții, de când mă știu.

La vârsta de doisprezece ani am auzit mesajul și chemarea pe câmpul de misiune. Din acel moment am știut că voi fi misionară în China. Fusesem chemată, iar eu am spus DA. Nu mai încăpea nicio urmă de îndoială, în ce mă privește.

Până la momentul în care am mers la colegiu, pregătindu-mă să devin misionară, au avut loc două evenimente importante. Mai întâi, China și-a închis porțile către misionarii din Vest. Apoi, în sfârșit, a trecut prin mintea mea îngustă gândul că niciun comitet de misiune respectabil n-ar trimite pe cineva cu paralizie cerebrală în China oricare parte a lumii, ca misionar. Iar eu desigur că n-aș fi plecat decât printr-un comitet de misiune respectabil. Dumnezeu a folosit această dorință pentru a mă determina să dau tot ce am mai bun și pentru a obține cea mai bună educație cu putință.

De asemenea, în timpul acelor ani de colegiu, Dumnezeu a luat în stăpânire cu adevărat inima mea. Până în acel moment crezusem că eram creștină. Până la urmă, nu primisem eu cea mai înaltă chemare- aceea de misionar?

Într-o săptămână, săptămâna de început a anului 1949, am avut întâlniri în fiecare seară. Cerințele lui Iisus Hristos au fost lămurite foarte clar și simplu. Întreaga săptămână m-am întrebat dacă eu chiar mi-am dat inima lui Hristos vreodată.

Vinerea, în acea săptămână, în timpul capelei, mi-am predat inima pentru totdeauna, în cer și pe pământ.

În timpul capelei, Dean Hartil a anunțat că va face ceva ce nu făcea în mod obișnuit, pentru că era o cerință clară ca elevul să fie creștin înainte de a fi acceptat în școală. „Cu toate acestea”, a spus el, „dacă este cineva care vrea să-L invite pe Iisus în inima sa, să ridice mâna.”

Tocmai încheiasem rugămintea mea către Dumnezeu: „Dacă eu nu-Ți aparțin, iar Tu vrei asta, te rog să faci ceva special.” El a făcut-o, la fel și eu.

Eu mi-am oferit inima lui Iisus, iar El a primit-o. Din acel moment și până acum, n-am mai pus niciodată la îndoială relația mea cu El sau a Lui cu mine.

După mulți ani în care am lucrat în lumea seculară, eu și soțul meu am devenit misionari. Am făcut parte din conducerea de la International Students, Inc. (Studenti Internaționali, Inc., n. tr.) Iar acum El- Domnul- mi-a permis să fiu co-fondatoare la Mephibosheth Ministry- atingând comunitatea oamenilor cu dizabilități cu mesajul lui Hristos. Este cu mult mai mult și mai presus decât orice aș fi îndrăznit eu să cer sau să gândesc!

Când sunt slabă, El mă face puternică.

Apostolul Pavel a fost handicapat. Biblia nu ne spune exact ce

handicap a avut. Poate că acest lucru permite ca mulți dintre noi să ne regăsim în ceea ce spune Pavel. De trei ori L-a rugat pe Dumnezeu să-l vindece de dizabilitatea sa.

Răspunsul lui Dumnezeu către Pavel este scris în 2 Corinteni 12:9. Dumnezeu îi spune lui Pavel – și mie- „Harul Meu (al lui Dumnezeu) este îndeajuns (destul, mai mult decât adecvat) pentru tine.” Pentru că „Puterea Lui (a lui Dumnezeu) este făcută desăvârșită în slăbiciunile noastre”.

Pavel răspunde- și eu răspund împreună cu el- „Mai bucuros mă voi lăuda (voi arăta gloria lui Dumnezeu în) cu slăbiciunile (dizabilitățile) mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână peste mine.”

De aceea, prieteni, nu-L pot lăsa pe Dumnezeu, cu toată puterea Sa minunată și slava Sa, în afara acestor pagini.

CAPITOLUL 12

New photo caption

Dacă este adevărat că nu se termină cu adevărat până la sfârșit, aş dori să propun un punct culminant acestei epopei.

În 1977, când ne-am mutat în Colorado Springs, am căutat Asociația de Paralizie Cerebrală ca să văd dacă le pot sluji cumva. În

acest mod am ajuns la o relație de peste 15 ani între mine, comunitatea noastră și asociație. Pentru mine a fost o experiență care m-a îmbogățit și un timp de slujire și creștere.

Foarte devreme în slujirea cu acest grup, am devenit membră a programului lor de impactare a comunității, program care se numește astăzi Comitetul de Conștientizare Publică. Am început cu un grup de trei persoane. Am mers la câteva școli pentru a vorbi despre paralizia cerebrală.

Am avut o vorbitoare care a prezentat condițiile generale ale paraliziei cerebrale, o mamă care s-a confruntat cu provocarea de a crește un copil cu paralizie cerebrală, și eu- reprezentanta grupului de populație afectat.

Într-un an, acest grup s-a concentrat în jurul meu. Vreme de mai mulți ani am desfășurat programele de una singură și m-am bucurat de fiecare minut. Școlile au cerut tot mai mult acest program pe care eu îl desfășuram în comunitate.

Apoi a venit John. John Nix este un tânăr pe care eu l-am cunoscut în urmă cu câțiva ani la banchetul nostru anual la care am participat împreună cu soțul meu. În acel moment nu știam că și John avea propriul serviciu în folosul comunității. Dacă vreți să știți de ce, întrebați-l pe John.

John avea fiice gemene, amândouă având paralizie cerebrală. Soția lui se numea Frances și împreună mai aveau o fiică mai mare decât gemenele cu un an și jumătate. Detaliile nu sunt importante. John era acolo și ne-am cunoscut.

Pe măsură ce am ajuns să ne cunoaștem la întâlniri și la cafea după întâlniri, am aflat că amândoi credeam în Iisus Hristos.

Apoi am aflat că amândoi simțeam să ne ocupăm de oameni.

John a devenit membru activ al Comitetului de Conștientizare Publică. Pe măsură ce am început să împărtășim entuziasmul de a deschide ochii școlărilor către umanitatea celor care trăiau „în afara normalului”, am reușit să ne împărtășim și frustrările cu privire la faptul că nu puteam prezenta răspunsul real. Iar răspunsul real este Iisus Hristos. Am vorbit la biserica lui John, apoi o biserică de surori.

După patru ani de la acele întâlniri am înțeles că Dumnezeu ne-a ajutat să facem ceva cu privire la îngrijorările noastre. Acolo, la Hanul Satului (Village Inn, n. tr.), am îndrăznit să ne împărtășim visul și astfel a luat naștere Slujirea Mefiboșet (Mephibosheth Ministry, n. tr.).

A luat naștere dintr-o nevoie profundă: nevoia ca Biserica, trupul lui Hristos, să accepte sincer și să atingă pentru a câștiga și a îngriji acel grup de oameni pe care ne-am obișnuit să-i numim handicapați sau cu nevoi speciale, fie ele fizice, mentale sau emoționale. În cele din urmă, viziunea noastră este să vedem bisericile locale că primesc și încurajează acești oameni să slujească potrivit cu talentele și credința lor, dar fiind faptul că, până la acel moment, erau doar o parte pasivă a bisericii.

La data de 24 februarie 1992, Mephibosheth Ministry a intrat în legalitate în statul Colorado. John și cu mine am fost co-fondatori.

Se pare că Dumnezeu m-a pregătit pentru această slujire întreaga mea viață. Pas cu pas, El a permis circumstanțelor să mă pregătească pentru această perioadă a vieții mele.

Îmi aduc aminte de perioada în care am intrat la Școala Gompers pentru copii handcapați, în clasa a patra, copii pe care nicidecum nu i-aș încadra în categoria celor „retardați”. Nu-i putem numi astfel acum.

Sunt copii cu provocări mentale care învață într-un mod diferit de cel tradițional.

Dacă mi-ați fi arătat o persoană cu provocări mentale, aș fi fugit de ea cât de repede aș fi putut. Îmi era teamă că dacă eram văzută stând de vorbă cu „EI”, aș fi fost considerată una „DE-A LOR”. Cât BIGOTISM! Iar eu credeam că eram o bună creștină.

A crește cu o provocare fizică n-a fost alegerea mea. Am învățat să fac față situației și să mă adaptez, după cum ați văzut în capitolele precedente. Este suficientă o singură privire ca să-ți dai seama, fără urmă de îndoială, că am o dizabilitate fizică. Totodată, această privire îi determină pe unii oameni să se întrebe cadă nu cumva am și o dizabilitate mentală. Este o situație tipică pentru cineva care are paralizie cerebrală.

Așadar, din momentul în care am aflat că există și retard mental, am căutat să dovedesc mereu că NU SUNT UNA CA EI. Chiar și sistemul educațional în care am crescut a întărit această idee. Ei erau izolați în cadrul școlii speciale și, din păcate, erau priviți de sus.

Primul lucru pe care l-a făcut Dumnezeu a fost să-mi permită să am succes ca persoană; apoi să am succes la școală, la colegiu, la locul de muncă, în căsnicie, în familie și în multe slujiri din cadrul bisericii.

A venit mai apoi următorul pas al pregătirii mele. Am crezut că

Dumnezeu mi-a oferit doar privilegiul de a fi folosită. Dar, pe măsură ce privesc înapoi, observ că El m-a ghidat în fiecare în fiecare slujire, începând cu anul 1954 când eram profesor de școală duminicală și coordonator pentru tineret.

Vreme de doisprezece ani, fiind coordonatoare a lucrării cu copiii, am învățat să le vorbesc celor tineri de la egal la egal, conform nivelului lor de înțelegere, și nu „de sus”. Am învățat cum să scriu lecții într-o manieră logică. Am învățat chiar cum să mă folosesc de imaginația mea bogată pentru a gândi imagini spre a fi desenate de un artist și puzzle-uri care să provoace mintea.

Aceasta este doar o parte a pregătirii prin care m-a trecut Dumnezeu. De fiecare dată m-am gândit că slujirea în sine este de ajuns.

Apoi am scris primul studiu pentru Mephibosheth Ministry. Era un studiu evanghelic pentru oamenii care aveau provocări de ordin fizic. Era accesibil și ușor de scris. Folosisem materialul înainte de câteva ori. Studiul este intitulat „Stau în fața lui Dumnezeu”.

Apoi a trebuit să scriu unul asemănător pentru cei cu provocări mentale. „Până la urmă, și ei au același drept de a auzi despre Hristos, de a-L accepta, de a crește în asemănarea cu El și de a fi acceptați să-L slujească.” Nu-mi venea să cred că spuneam aceste lucruri cu o mare pasiune și că eram sinceră cu adevărat. Eu, cea care mă considerasem cândva „mai bună decât ei”, spuneam Bisericii- Trupul lui Hristos- că împreună suntem responsabili să-i acceptăm pe TOȚI cei care vin la Hristos și să-i considerăm vrednici și valoroși.

Mi-au trebuit șase luni să scriu „Acesta este Adevărul”. Acest

studiu a fost folosit mai mult decât cel anterior și a fost mult mai eficient.

Pentru că există foarte puțin sau nimic asemănător în librării, pentru acest segment de populație, m-am simțit încurajată să scriu în continuare.

Nu-i așa că Dumnezeu are un simț al umorului absolut minunat? Majoritatea scrierilor mele se adresează oamenilor cu provocări mentale- tocmai aceia pe care i-am detestat în copilărie și de care am fugit în cea mai mare parte a vieții mele. Acum ador ceea ce fac.

În acest punct mă aflu acum cu viața mea și cu slujirea mea creștină. Călătoresc mult, vorbind bisericilor d-a lungul minunatului nostru ținut și oferind seminarii despre „Cum să” punem în practică mesajul nostru. Și continui să scriu materiale pentru Mephibosheth Ministry.

New photo caption

CAPITOLUL 13

Mary Jane and Joni Eareckson Tada în Polonia

A urmat China

În 1992, John Nix și eu am fost invitați să reprezentăm Mephibosheth Ministry la o conferință pentru capelani în Fort Riley, Kansas. Când am ajuns acolo, am aflat că fusese organizată de „Joni și prietenii” (Joni and Friends, n.tr.), organizația pentru persoanele cu dizabilități a doamnei Joni Eareckson Tada. Ne-am făcut o mulțime de prieteni noi, printre care și John Wern, cel care a condus conferința.

În timpul uneia dintre conversațiile mele cu John Wern mi-am exprimat pasiunea pentru a preda, împărtăși și chiar predica mesajul de a atinge persoanele cu dizabilități. El a ascultat politicos, în timp ce se gândea: „Nicio șansă! Această femeie abia dacă poate vorbi, iar ea vrea să vorbească în public?”

Drumurile noastre s-au încrucișat din nou în 1993, la Conferința pentru Lucrătorii Creștini din Spokane, Washington. Mephibosheth Ministry avea un stand, iar Joni și Prietenii avea standul chiar după colț. Am început să ne vizităm unii pe alții în rânduri repetate. John Wern a venit la workshopul pe care l-am prezentat eu. Aceasta este o poveste aparte.

În timp ce mergeam împreună spre zona de prezentare, John mi-a cerut să mă rog cu privire la participarea mea la programul „Roți pentru lume” (Wheels For The World, n. tr.) în prima călătorie a echipei către Nigeria, în toamna aceea. Urma să mă alătur echipei ca profesor/trainer. Văzuse că puteam nu numai să vorbesc, ci și să conving audiența într-un mod eficient.

Acea călătorie către Nigeria din toamna anului 1993 a devenit călătoria spre Ghana, Africa de Vest, din primăvara anului 1994. Da, am mers. Am predat câteva sesiuni și în anii următori m-am alăturat echipelor care ai călătorit spre Ghana, Polonia, România, Ucraina, Cuba și Peru. Am slujit în aceste țări de multe ori ca profesor sau trainer împreună cu echipa „Roți pentru lume”.

Uneori, Dumnezeu ne rezervă surprize minunate în viitor. Vreau să vă povestesc despre una dintre aceste surprize pe care El mi-a pregătit-o. Vă amintiți despre momentul când, în urmă cu ceva ani, la vârsta de 12 ani, eu îmi îndreptasem inima spre China? (vezi Capitolul 11). La vremea hotărâtă de El, Dumnezeu ne-a oferit privilegiul de a ne alătura forței de muncă creștine, atât

mie, cât și soțului meu. Acesta a fost primul pas. După ce Bud s-a dus acasă la Dumnezeu, a luat ființă Mephibosheth Ministry (pasul doi), iar Dumnezeu mi-a oferit privilegiul de a merge în Africa într-o excursie misionară de scurtă durată (pasul trei). Ce puteam cere mai mult?

În toamna anului 2000, la întoarcerea mea din Ghana pentru a șasea oară, am primit o invitație neașteptată de la „Roți pentru Lume”.

„Mary Jane, vrei să mergi în China luna viitoare?”

„Dați-mi voie să mă gândesc”. După zece secunde de gândire, am izbucnit în lacrimi (la fel cum fac și acum, când mă gândesc la asta). Am răspuns în cel mai pozitiv mod cu putință: „DA! Da! Da!”. Compania United Airlines s-a oferit să transporte câteva scaune cu roțile în China, pentru primul nostru program „Roți pentru Lume” acolo, oferindu-ne și două bilete de călătorie gratis. Unul dintre ele mi-a fost oferit mie. WOW!

După 58 de ani, majoritatea trăiți cu resemnarea că nu voi merge niciodată în China, Dumnezeu ne-a deschis ușile către China și nouă. Nu, nu mergeam ca misionari, mergeam acolo pentru că eram prietenii persoanelor cu dizabilități din China. Am mers în China în anul 2000, nu în ciuda, ci datorită dizabilității mele. Nu-i așa că Dumnezeu are un simț al umorului tare plăcut? Am revenit din călătorie în anul 2001 și am plănuit să revin des în iubita mea China.

Dacă Dumnezeu m-ar fi vindecat în urmă cu mulți ani, când îmi doream cu orice preț să ajung în China, n-aș mai fi avut credibilitate în comunitatea persoanelor cu dizabilități. M-au adus aici alegerea Lui, sincronizarea Lui și da, poate puțin din credința

mea.

Unii oameni mă privesc (cred că arăt ceva mai în vârstă decât sunt în realitate) și se gândesc că ar trebui să stau într-un azil de bătrâni. Și știți ceva? Câțiva bătrâni din azilele din China au vrut să mă țină lângă ei cu orice preț. Eu realizasem lucruri la care ei nici nu îndrăzniseră să viseze. Eram mai în vârstă decât unii dintre ei și călătorisem jumătate de lume ca să-i vizitez. (Desigur, colegii mei de echipă au continuat să-mi arate care cameră ar fi potrivită pentru mine).

Am construit „poduri”, am așezat fundații și ne-am făcut mulți prieteni cu care vom lucra în viitor pentru binele persoanelor cu dizabilități din China. Eu plănuiesc să revin în China cât de des îmi permite Dumnezeu și să continui să încurajez nu doar pe oamenii cu dizabilități, dar și pe cei fără dizabilități în relațiile lor unii cu alții.

Acordă-ți ție însuți privilegiul de a visa! Acordă-le și celorlalți privilegiul de visa, indiferent dacă visele sunt realizabile sau nu. De unde știm noi care sunt planurile lui Dumnezeu? Totuși, nu vă refugiați într-o lume a viselor. Trăiți fiecare zi cât mai deplin posibil, în situațiile în care vă aflați. Dacă Dumnezeu dorește să vă mișcați, vă va mișca El Însuși.

În anul 2000 am mers și în Ghana, Peru și Cuba și am slujit pe toate cele cinci continente ale lumii prin programul „Roți pentru Lume”. Dumnezeu permite ca influența Lui asupra comunității persoanelor cu dizabilități să se extindă prin mine.

Oamenii cu dizabilități au și eu visuri. Să nu îndrăzniți să le refuzați dreptul la a visa! Încurajați ancorarea în realitate, dar permiteți visului să dăinuiască, indiferent cât de departe și greu de

acceptat ar fi el în mințile voastre. Nu lăsați visul să moară! Cine poate ști dacă Dumnezeu va dori să împlinească acel vis într-o zi?

Continuați să visați! Trăiți viața pe deplin! Bucurați-vă de viață! Iar acest lucru îl puteți realiza numai trăind într-o relație adecvată cu Iisus Hristos.

New photo caption

